

Arrest

nr. 247 964 van 21 januari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 mei 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat E. STESENS en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster bekam het verblijfsrecht in functie van haar Belgische echtgenoot. Zij reisde in het bezit van een D-visum op 7 december 2017 naar België en werd vermoedelijk op 18 december 2017 in het bezit gesteld van een bijlage 15.

Op 27 mei 2020 neemt de verwerende partij de beslissing die een einde stelt aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden, op grond van de volgende motivering:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: B. M.

Voorna(a)m(en): N.

Nationaliteit: Kameroen

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Yaoundé

Identificatienummer in het Rijksregister: ...

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: ...

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar Belgische echtgenoot L. B., A. M.I (RR: ...) met wie zij op 12.03.2012 in Kameroen in het huwelijksbootje trad. Betrokkene reisde met een D-visum op 7.12.2017 het Rijk in, de bijlage 15 werd afgegeven op 18.12.2017.

Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens van het administratieve dossier blijkt immers dat betrokkene en dhr. L. B. feitelijk gescheiden zijn sinds 21.08.2018 (voorstel ambtelijke schrapping betrokkene).

Daarom dat overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene kan beëindigd worden.

Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen, kreeg betrokkene, middels de brief dd. 25.11.2019, de kans alle dienstige stavingstukken over te maken. Betrokkene legde naar aanleiding van het onderzoek volgende stukken voor:

- Contracten uitzendarbeid en bijbehorende loonfiches*
- Attest OCMW dd. 27.11.2019 waaruit blijkt dat betrokkene geen steun geniet*
- Internationaal paspoort*

Voormelde brief stelde voorts: ‘Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart.’ Er werden tot op heden geen stukken meer voorgelegd.

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dienen de volgende zaken geduid te worden: vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd in Kameroen voltrokken op 12.03.2012. Betrokkene reisde vervolgens het Rijk in met een visum D op 07.12.2017. De bijlage 15 ontbreekt in het dossier, deze werd vermoedelijk afgegeven op 18.12.2017. Het koppel is reeds feitelijk gescheiden sinds minstens 21.08.2018 (voorstel ambtelijke schrapping). Uit verklaringen van referentiepersoon zou dit reeds sinds mei 2018 zijn. Gelet de onzekerheid met betrekking tot de bijlage 15, zal er – in het voordeel van betrokkene – worden gerekend vanaf datum van binnenkomst van betrokkene in het Rijk. De beschouwde periode betreft dus die van 7.12.2017 tot 21.08.2018. Er blijkt geensins sprake te zijn van 3 jaar huwelijk waarvan minstens één in het Rijk.

Ondanks het gegeven er (nog) geen sprake is van een juridische echtscheiding kan het verblijf van mevrouw wel degelijk worden beëindigd louter op basis van de stopzetting van de gezamenlijke vestiging. Immers, er is geen gezinscel meer sindsdien en er is nergens in het dossier sprake van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018:

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)". Het einde van de relatie wordt door betrokkene nergens betwist. Er is geen sprake meer van een gezinscel, de gezinshereniging is dan ook achterhaald.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Voor wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° betreft, daaromtrent wordt niets voorgelegd, noch kan iets in die zin blijken uit het dossier.

Deze uitzonderingsgrond lijkt evenmin van toepassing te zijn.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene legt contracten van uitzendarbeid voor en bijbehorende loonfiches. Echter, het hebben van een job met bijbehorend loon – en daarmee gepaard gaande opleidingen van de werkgever uit en/of VDAB, zoals uit het administratief dossier kan blijken – is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst/origine om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst of origine opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. De duur van haar legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds eind 2017) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst of origine. Betrokkene legt alvast niets voor waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Het is dus redelijk te stellen dat de banden met België in elk geval niet kunnen opwegen ten opzichte van die met het land van herkomst of origine, alwaar zij 25 jaar verbleef, en opgegroeid is.

Voor wat de sociale en culturele integratie betreft werd een attest van het OCMW Mol dd. 27.11.2019 voorgelegd waaruit blijkt dat zij geen steun geniet alsook betrokkenes internationaal paspoort. Het loutere niet ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel en het bezitten van een internationaal paspoort, kunnen echter geen mate van integratie vormen in die zin dat het een beëindiging in de weg zou kunnen staan. Er kan in deze worden opgemerkt dat er bijvoorbeeld zelfs niets werd voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene om te beginnen een inburgeringstraject, hetwelke verplicht is in België, zou gevolgd hebben en desgevallend tot een goed einde heeft gebracht, noch kan dit blijken uit het dossier. Wat betrokkene eventueel bijkomend zou willen aantonen met het voorgelegde paspoort ter staving van enige integratie is niet duidelijk.

Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is. Nergens in het kader van huidig onderzoek werd dit betwist door betrokkene. Er is dus geen sprake meer van een familiale cel, de gezinshereniging is achterhaald. Voorts is er nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt; ook hieromtrent heeft betrokkene zelf niets voorgelegd. Evenmin is er sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel.

Het luidt als volgt:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid besluit tot beëindiging van het verblijfsrecht, met bevel om het grondgebied te verlaten, om volgende redenen (stuk 1):

“[...]”

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijfsrecht van verzoekster dan ook beëindigde nu verzoekster niet meer aan de voorwaarden zou voldoen tot verblijf in het Rijk en evenmin zou hebben aangetoond, conform artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, sociaal, cultureel en economisch geïntegreerd te zijn;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij schrijven dd. 25.11.2019 aan verzoekster verzocht om alle dienstige staving stukken over te maken;

Dat verzoekster binnen de vooropgestelde termijn dan ook navolgende documenten toezond, welke overduidelijk de sociale, culturele, economische integratie van verzoekster aantonen en welke weergeven dat verzoekster over voldoende bestaansmiddelen beschikt, inzoverre dat er dan ook op geen enkel ogenblik om enige tussenkomst werd en zou worden verzocht:

- Contracten uitzendarbeid en bijbehorende loonfiches;*
- Attest OCMW dd. 27.11.2019 waaruit blijkt dat verzoekster geen steun geniet;*

Dat verzoekster alsdan gedurende maanden niets meer mocht vernemen van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid en er inderdaad bijna 1 jaar later, met name op 27.05.2020, betekend op 29.07.2020 beslissing werd getroffen dat het verblijfsrecht alsnog werd ingetrokken;

Dat verzoekster er dan ook na het indienen van de vereiste bewijsstukken terecht vanuit ging dat deze als voldoende werden geachte, nu zij niets meer mocht vernemen, temeer nu verzoekster aantoont sedert december 2017 in België te verblijven, tezamen met haar echtgenoot, de Heer L. B., met wie zij in het huwelijk trad op 12.03.2012 en met wie zij tot op heden nog steeds gehuwd is;

Dat verzoekster dan ook niet alleen meer dan 8 jaar is gehuwd met de Heer L. B., doch tevens tot 5 maart 2019 met de Heer L. B. officieel heeft samengewoond en minstens tot vermelde datum een gezin vormde in België, zijnde 1 jaar en 4 maanden; (stuk 3)

Dat verzoekster nu zij sedert 7.12.2017 in België verblijft, dan ook meer dan 3 jaar is gehuwd, welk huwelijk zelfs nog niet werd beëindigd, noch werd procedure in echtscheiding ingeleid, waarvan zij minstens één jaar in België samenwoonde, inzoverre dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook ten onrechte het verblijfsrecht van verzoeker beëindigde, hierbij verwijzende naar een zogenaamd verzoek tot ambtshalve schrapping;

Dat immers:

“Wanneer er een einde komt aan de relatie met de Belg door echtscheiding, nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, of er is geen gezamenlijke vestiging meer met de Belg die men begeleid of vervoegd heeft, verliest het gezinslid zijn verblijfsrecht niet in de volgende gevallen:

het huwelijk, partnerschap of de gezamenlijke vestiging heeft, bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar geduurd, waarvan minstens één jaar in België”

Dat uit het bijgevoegde attest van woonst met historiek van adressen van de Heer L. B. bovendien blijkt dat deze nooit ambtshalve werd afgevoerd en slechts sedert 5 maart 2019 te Halle werd ingeschreven;

Dat overigens een ‘voorstel tot ambtshalve schrapping’, indien dit al zo mocht zijn geweest, geenszins betekent dat de Heer L. B. niet meer op vermeld adres aanwezig zou zijn, reden waarom in de meeste gemeentes een procedure ambtshalve schrapping 6 maanden in beslag neemt en waarbij diverse controles worden uitgevoerd, alvorens er tot schrapping wordt overgegaan, teneinde er zeker van te zijn dat de betrokkene niet meer op het vermelde adres woonachtig is;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid zich dan ook heeft gebaseerd op foutieve gegevens, nu enerzijds ambtshalve schrapping niet heeft plaatsgevonden, doch anderzijds feit dat de Heer L. B. sedert 5 maart 2019 werd ingeschreven te Halle, zonder afvoering, aangeeft dat woonstverslag samenwoont op het adres van verzoekster zal hebben aangegeven;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook volkomen ten onrechte insinueert dat partijen niet meer hebben samengewoond en geen gezin meer vormden;

Dat partijen bovendien tot op heden nog steeds gehuwd zijn, hetgeen des te meer aantoont dat geen der partijen de intentie heeft om het huwelijk reeds definitief te beëindigen en dit mogelijks nog nieuw leven kan worden ingeblazen;

Dat daarnaast zelfs volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het beëindigen van de gezinscel, indien het huwelijk nog niet werd beëindigd, zoals in casu, geen reden kan vormen om een einde te maken aan het verblijfsrecht (HvJ 8 november 2012, C-40/11, lida, punt 58 en HvJ 13 februari 1985, 267/83, Diatta, punten 20-22). Het Grondwettelijk Hof bevestigde dit in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 (zie overweging B.36.8).

Dat verzoekster verder eveneens aantoont, door de voormelde bijgebrachte stukken, sociaal, economisch en cultureel geïntegreerd te zijn;

Dat verzoekster immers vanaf het ogenblik dat zij aan de slag kon, tewerkstelling heeft aangevat en steeds over voldoende bestaansmiddelen beschikte, zoals blijkt uit de neergelegde arbeidsovereenkomsten en loonfiches;

Dat verzoekster dan ook wel degelijk aantoont sociaal, cultureel en economisch geïntegreerd te zijn;

Dat het tevens om humanitaire redenen volslagen onredelijk is om het verblijfsrecht van verzoekster in te trekken;

Dat verzoekster immers reeds nagenoeg 3 jaar legaal in het land verblijft en alhier steeds is tewerkgesteld en ook heden nog voor dezelfde werkgever;

Dat verzoekster zich bovendien de terechte vraag stelt welke stukken de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan wel zou wensen te bekomen?

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet inderdaad volledig uitholt;

Dat er in de optiek van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid immers niemand nog een integratie zal kunnen aantonen en het betreffende artikel in de praktijk nog weinig betekenis zal overhouden, meer nog er een voorwaarde, met name bijzondere integratie, wordt toegevoegd;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid er zich derhalve slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoekster onvoldoende heeft onderzocht;

Dat het dan ook, rekeninghoudende met de verregaande integratie van verzoekster mensionwaardig is om haar uit te wijzen, temeer nu verzoekster, gelet op haar langdurig verblijf in België, in Kameroen niet meer over een sociaal vangnet beschikt, waarop zij zich kan beroepen;

Dat intrekking van haar verblijfsvergunning ten overvloede, dan ook tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu verzoekster zich zondermeer Belg voelt en zich zo ook gedraagt;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissing verantwoord;"

2.2. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekster uit deze beslissing ondervindt;

Dat verzoekster geen enkele band meer heeft met Kameroen, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijft, waarvan zij de taal spreekt en waar zij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, enorm is;"

2.3. De middelen worden samen beoordeeld.

2.4. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De in casu relevante bepalingen van dit artikel luiden als volgt:

"§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° [...]

2° [...]

3° [...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° [...]

6° [...]

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2.

[...]

§ 3.

[...]

§ 4.

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5.

De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

2.4. De verwerende partij heeft in eerste instantie geoordeeld dat verzoekster zich bevindt in een situatie zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, omdat blijkt dat zij en dhr. L. B. feitelijk gescheiden zijn sinds 21 augustus 2018.

Verzoekster stelt daar tegenover dat zij nog steeds gehuwd zijn, dat zij niet de intentie hebben om het huwelijk definitief te beëindigen en dat het mogelijk nog nieuw leven kan worden ingeblazen. Zij verwijst naar de arresten C-267/83 en C-40/11 van het Hof van Justitie van de Europese Unie en naar het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof en leidt daaruit af dat haar verblijfsrecht niet kan worden beëindigd zolang het huwelijk niet werd ontbonden.

Ter zake heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Ondanks het gegeven er (nog) geen sprake is van een juridische echtscheiding kan het verblijf van mevrouw wel degelijk worden beëindigd louter op basis van de stopzetting van de gezamenlijke vestiging. Immers, er is geen gezinscel meer sindsdien en er is nergens in het dossier sprake van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet Artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”. Het einde van de relatie wordt door betrokkene nergens betwist. Er is geen sprake meer van een gezinscel, de gezinshereniging is dan ook achterhaald.”

Verzoekster heeft haar verblijfsrecht bekomen op grond van haar huwelijk met een Belg. Uit niets blijkt dat deze gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij personenverkeer binnen de Unie, en verzoekster houdt dit overigens ook niet voor. Derlanders, die familieleden zijn van een Unieburger die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, kunnen geen afgeleid verblijfsrecht ontlenen aan de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (zie: HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, S. en G., punt 34; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 36 en 43). Verzoekster kan zich derhalve niet beroepen op de richtlijn 2004/38/EG en dus ook niet op de door haar weergegeven rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande de uitlegging van deze richtlijn of zijn voorlopers zoals verordening nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap. Evenmin kan verzoekster zich beroepen op punt 36.8 van het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, dat immers handelt over de interpretatie van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 13 van de richtlijn 2004/38/EG. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht kan verzoekster zich niet beroepen op een interpretatie van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn.

Het gegeven dat het huwelijk van verzoekster -als derdelander-familielid van een statische Belg- nog niet ontbonden is, staat er dus niet aan in de weg dat de verwerende partij toepassing maakt van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet waarin wordt bepaald dat het verblijfsrecht kan worden beëindigd indien er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, geen samenwoonst, doch wel een minimum aan relatie tussen de echtgenoten (RvS 24 april 1995, nr.

53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). De verwerende partij stelt vast dat er geen sprake is van een gezinscel en dat het einde van de relatie door verzoekster niet wordt betwist. Verzoekster stelt dan wel dat geen van de echtgenoten de intentie heeft om het huwelijk definitief te beëindigen en dat het misschien nog nieuw leven kan worden ingeblazen, maar brengt geen enkel concreet element bij dat erop wijst dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat er geen sprake meer is van een gezinscel en dus evenmin van een gezamenlijke vestiging. Haar bewering dat zij tot 5 maart 2019 heeft samengewoond met L.B. doet geen afbreuk aan de vaststelling dat op het moment van de beslissing deugdelijk kon worden vastgesteld dat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging.

2.5. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing ook onderzocht of verzoekster in aanmerking kwam voor de toepassing van de uitzonderingsgronden zoals voorzien in artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist niet dat artikel 42^{quater}, §4, 2°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet niet op haar situatie van toepassing zijn, maar stelt het niet eens te zijn met de beoordeling van de verwerende partij inzake §4, 1°. Luidens deze bepaling “ is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;”

De verwerende partij heeft ter zake het volgende vastgesteld:

“Het huwelijk werd in Kameroen voltrokken op 12.03.2012. Betrokkene reisde vervolgens het Rijk in met een visum D op 07.12.2017. De bijlage 15 ontbreekt in het dossier, deze werd vermoedelijk afgegeven op 18.12.2017. Het koppel is reeds feitelijk gescheiden sinds minstens 21.08.2018 (voorstel ambtelijke schrapping). Uit verklaringen van referentiepersoon zou dit reeds sinds mei 2018 zijn. Gelet de onzekerheid met betrekking tot de bijlage 15, zal er – in het voordeel van betrokkene – worden gerekend vanaf datum van binnenkomst van betrokkene in het Rijk. De beschouwde periode betreft dus die van 7.12.2017 tot 21.08.2018. Er blijkt geenszins sprake te zijn van 3 jaar huwelijk waarvan minstens één in het Rijk.

Verzoekster stelt vooreerst dat zij reeds meer dan acht jaar gehuwd is met L.B., dus meer dan de in de wet voorziene termijn van drie jaar waarvan minstens één jaar in België. Zij verwijst naar haar stuk 3 bij het verzoekschrift waaruit zou blijken dat zij tot 5 maart 2019 officieel heeft samengewoond met L.B. en dus minstens 1 jaar en 4 maanden een gezin met hem heeft gevormd in België.

Kernvraag is dus welke datum in acht moet worden genomen bij het beoordelen van de termijn van 1 jaar in België gedurende dewelke er sprake moest zijn van een gezinscel: de door de verwerende partij gebruikte datum van 21 augustus 2018 of de datum waarnaar verzoekster verwijst, met name 5 maart 2019.

Het stuk waarnaar verzoekster verwijst is een document van de stad Halle, waarin wordt gesteld dat L.B. van 28 juni 2017 tot 5 maart 2019 in de stad Geel heeft gewoond, op een welomschreven adres. Met betrekking tot dit adres heeft de politie van de stad Geel een woonstcontrole uitgevoerd. Het verslag daarvan bevindt zich in het administratief dossier en is de aanleiding geweest tot het voorstel van ambtshalve schrapping van verzoekster van 21 augustus 2018 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen. Uit het verslag van de woonstcontrole blijkt dat de politie eerst op 8 verschillende tijdstippen tussen 11 augustus 2018 en 20 augustus herhaaldelijk doch tevergeefs heeft aangebeld op het voormelde adres. Een negende keer troffen zij L.B. aan die meedeelde dat hij overdag op cursus is en pas na 20u huis is, dat zijn partner-verzoekster- ongeveer drie maanden eerder de woonst had verlaten en dat hij niet weet waar ze is. Uit de controle van de woning blijkt dat de kledingkast voornamelijk herenkledij bevat, uitgezonderd “een damesbadpak” en “een enkel bloesje”.

Verzoeksters uitgangspunt, met name dat haar echtgenoot als eerste de gezamenlijke verblijfplaats zou hebben verlaten en dit pas op 5 maart 2019, en haar allusie dat het voorstel tot ambtshalve schrapping op hem betrekking zou hebben, en niet op haarzelf, is dus in strijd met de stukken van het dossier. Op grond van deze stukken kan zij dus niet worden bijgetreden waar zij betoogt dat het “woonstverslag samenwoont op het adres van verzoekster zal hebben aangegeven”. Haar argument dat er uiteindelijk

geen ambtshalve schrapping zou hebben plaatsgevonden, doet aan de vaststellingen uit het woonstverslag geen afbreuk en op grond daarvan, en bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, kon de verwerende partij aannemen dat er minstens op 21 augustus 2018 geen gezamenlijke vestiging meer was. Verzoekster toont overigens niet aan dat er na deze datum opnieuw sprake zou zijn van een gezinscel of een gezamenlijke vestiging. Aangezien verzoekster niet betwist dat zij ten vroegste op 7 december 2017 in België is aangekomen, is er geen sprake van een gezamenlijke vestiging in het kader van het huwelijk voor een termijn van minstens één jaar in België.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij terecht heeft geoordeeld dat verzoekster niet in aanmerking kwam voor de uitzonderingsgronden zoals voorzien in artikel 42^{quater}, §4, van de Vreemdelingenwet. In die optiek kon de verwerende partij ook nog deugdelijk vaststellen dat de door verzoekster aangetoonde bestaansmiddelen betrekking hebben op een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen indien haar situatie zou vallen onder één van de uitzonderingsgronden, *quod non*.

2.6. Artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoekster verwijst naar haar tewerkstelling en stelt dat zij reeds bijna 3 jaar in België verblijft en aantoonbaar sociaal, cultureel en economisch geïntegreerd is. Zij voegt daaraan toe dat zij in Kameroen niet meer over een sociaal vangnet beschikt terwijl de band die zij met België heeft opgebouwd -waar zij de taal spreekt en een grote vriendenkring heeft opgebouwd- enorm is en zij zich Belg voelt en zich zo gedraagt, zodat de verwerende partij haar integratie niet voldoende heeft onderzocht en de bestreden beslissing niet redelijk is en disproportioneel. Zij verwijst de verwerende partij op dit vlak ook nog stereotiep te hebben gemotiveerd.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing het volgende wordt vastgesteld wat betreft de door verzoekster neergelegde documenten:

“Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42^{quater}, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen, kreeg betrokkene, middels de brief dd. 25.11.2019, de kans alle dienstige stavingstukken over te maken. Betrokkene legde naar aanleiding van het onderzoek volgende stukken voor:

- Contracten uitzendarbeid en bijbehorende loonfiches
- Attest OCMW dd. 27.11.2019 waaruit blijkt dat betrokkene geen steun geniet
- Internationaal paspoort

Voormelde brief stelde voorts: ‘Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart.’ Er werden tot op heden geen stukken meer voorgelegd.”

Niettegenstaande verzoekster uitdrukkelijk werd uitgenodigd en dus wist -of behoorde te weten- dat zij alle in die context relevante elementen aan de verwerende partij moest ter kennis brengen, kan de Raad alleen maar vaststellen dat zij, buiten het bewijs van haar tewerkstelling, het attest van het OCMW en haar internationaal paspoort, geen stukken heeft bijgebracht die wijzen op de sociale en culturele integratie enerzijds, en het gebrek aan binding met haar land van herkomst anderzijds, waarop zij zich thans beroept. De verwerende partij kon uiteraard geen rekening houden met elementen die zij niet kende.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekster het ook nu, in haar verzoekschrift, houdt bij loutere beweringen, moet er verder op worden gewezen dat zij deze elementen niet voor de eerste keer kan inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening

houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Op grond van de door verzoekster ter kennis gebrachte gegevens, heeft de verwerende partij het volgende geoordeeld:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene legt contracten van uitzendarbeid voor en bijbehorende loonfiches. Echter, het hebben van een job met bijbehorend loon – en daarmee gepaard gaande opleidingen van de werkgever uit en/of VDAB, zoals uit het administratief dossier kan blijken – is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contraindicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst/origine om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst of origine opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. De duur van haar legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds eind 2017) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst of origine. Betrokkene legt alvast niets voor waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Het is dus redelijk te stellen dat de banden met België in elk geval niet kunnen opwegen ten opzichte van die met het land van herkomst of origine, alwaar zij 25 jaar verbleef, en opgegroeid is.

Voor wat de sociale en culturele integratie betreft werd een attest van het OCMW Mol dd. 27.11.2019 voorgelegd waaruit blijkt dat zij geen steun geniet alsook betrokkenes internationaal paspoort. Het loutere niet ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel en het bezitten van een internationaal paspoort, kunnen echter geen mate van integratie vormen in die zin dat het een beëindiging in de weg zou kunnen staan. Er kan in deze worden opgemerkt dat er bijvoorbeeld zelfs niets werd voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene om te beginnen een inburgeringstraject, hetwelke verplicht is in België, zou gevolgd hebben en desgevallend tot een goed einde heeft gebracht, noch kan dit blijken uit het dossier. Wat betrokkene eventueel bijkomend zou willen aantonen met het voorgelegde paspoort ter staving van enige integratie is niet duidelijk.

Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is. Nergens in het kader van huidig onderzoek werd dit betwist door betrokkene. Er is dus geen sprake meer van een familiale cel, de gezinshereniging is achterhaald. Voorts is er nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt; ook hieromtrent heeft betrokkene zelf niets voorgelegd. Evenmin is er sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.”

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster niet met concrete argumenten aantoont dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of disproportioneel is. Dat de verwerende partij zich zou hebben beperkt tot stereotiepe motivering is evenmin aannemelijk gemaakt.

2.7. Verzoekster heeft geen onwettig, kennelijk onredelijk of disproportioneel handelen van de verwerende partij aan het licht gebracht. Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS